

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 345.

Anden Session.

90de Møde.

Fre dagen den 14de Februar.

(Fortsat.)

H. Sørensen (forts.): Det er dog soleklart, at Hs. Majestæt selv har tilkjendegivet, at han ikke ønsker Beboerne paa Statens Gods forulempede eller fortrængede i Anledning af hans private Fornøielse, hvoraf igjen maa følge, at ogsaa alle de danske jagtberettigede Godseiere maae ønske, at ikke Beboerne paa deres Godser skulle paa samme Maade fortrænges; thi, ved at følge en modsat Løstegang, vilde man jo komme til, hvad Almuen ligefrem vil sige, at saadanne jagtberettigede Godseiere vilde være mere end Kongen, naar de ikke ønskede den samme Jagtfrihed for Bønderne paa deres Godser, som Kongen nu giver til Bønderne paa de kongelige Godser. Jeg troer, at dette er en Hovedindvending mod det foreliggende Lovforslag, ligesom jeg ogsaa maa mene, at der ikke er nogensomhelst Grund til at blive staaende ved, hvad der er blevet vedtaget i Landstinget; det er min Dverbeviisning, at, naar Loven vedtages saaledes, vil det kun blive en ufuldstændig Jagtlov. Paa denne Maade kommer man bestandig til at gjøre om igjen, og det vækker kun Utilfredshed, som aldeles ikke er paa sit rette Sted. Jeg har allerede ved den første Behandling af Sagen berørt, hvorledes Godseierne meget godt kunde have deres Jagtret ved Siden af, at deres Fæstere ogsaa fik Jagtret paa deres Fæstjord, og at et saadant Forhold meget godt kan forenes, have vi seet Exempel paa i Jylland, hvor Bøndergodset er frasolgt Hovedgaardene med Jagtret til Selveierbønderne, hvis Jagtfrihed dog der slet ikke kommer i Collision med Hovedgaardsbønderne, der have mere end nok af Jagtret og Jagtforlystelse desforuden baade paa egen

Grund og paa Selveierbøndernes Grund i al Enighed og Venstskab om denne Rettighed og sælles Jagtforføielse; men det er Betragtninger, som ved Frihed kun vise sig at blive til Virkelighed. Vilde vi altsaa opfylde Tidens Fordringer og Folkets Forventninger ved denne Lov, da maae vi gjøre den til en fuldstændig Jagtlov, saaledes, at alle Brugere af Joroder kunne finde deres Producter og deres Avling med deres Eiendomsret til samme beskyttet. Denne Brugerens Eiendomsret har hidtil staaet i Collision med Jagtretten, men at have denne Collision maa være Lovgivningens Pligt, saa at Jorodbrugeren faaer sin fulde Eiendomsret til sine Producter, ubeskæaeret af Retten til Jagtforlystelsen paa hans Egnmærker.

Haben: Det er idag blevet fremhævet af en æret Rigsdagsmand, at Ingen maatte bruge sin Eiendom til Andres Skade; denne Sætning er vistnok ikke rigtig. Naar den skal være fuldstændig og correct, maa den hedde: Ingen kan bruge sin Eiendom paa nogen ulovlig Maade til Andres Skade; ellers vilde f. Ex. ingen Creditor kunne fordrø Penge tilbage hos Debitor, hvem det ofte kunde skade at undvære denne Sum. Jeg anfører dette aldeles ikke, for at gjøre nogen Bemærkning imod den vedkommende Rigsdagsmands Uttringer, men blot, fordi man ikke maa løst henfaste en saadan urigtig Sætning, af hvilken man dog vistnok i denne Sag har istinde at gjøre særdeles mange Consequenter og Slutninger.

Wegener: Det er blot med Hensyn til den forunderlige og bestandige Misforstaaelse, som finder Sted i Anledning af Forholdene i Slesvig, uagtet der mange Gange er gjort opmærksom herpaa, at jeg endnu skal tillade mig en Bemærkning. Beboerne af Slesvig, som